

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
SREDNJOBOSANSKI KANTON/KANTON SREDIŠNJA BOSNA

KANTONALNI SUD U NOVOM TRAVNIKU

Broj: 46 0 Rs 098563 22 Rsž 2

Novi Travnik, 20.04.2022. godine

Kantonalni sud u Novom Travniku, u vijeću sastavljenom od sudija: Stana Imamović, kao predsjednica vijeća, Alma Islamović i Nijaz Krnjić, kao članovi vijeća, u pravnoj stvari tužitelja M.M. sin M. iz B. – ... zastupan po punomoćnicima Esmi Husejnbegović i Safetu Rustempašić, advokatima iz Zajedničke advokatske kancelarije u Bugojnu, protiv tuženog JKP „Vodovod i kanalizacija“ d.o.o. Bugojno, ulica Slobode b.b., zastupan po punomoćniku S.R., zaposlenici tuženog, radi isplate potraživanja iz radnog odnosa, vrijednost spora 2.000,00 KM, odlučujući po žalbi tuženog izjavljenoj protiv presude Općinskog suda u Bugojnu, broj: 46 0 Rs 098563 21 Rs 2 od 12.11.2021. godine, na sjednici vijeća održanoj dana 20.04.2022. godine, donio je slijedeću:

PRESUDU

Žalba tuženog se odbija kao neosnovana i potvrđuje presuda Općinskog suda u Bugojnu, broj: 46 0 Rs 098563 21 Rs 2 od 12.11.2021. godine.

Obrazloženje

Presudom prvostepenog suda obavezan je tuženi da tužitelju na ime razlike plaće za period od 15.08.2019. godine (a treba da stoji 01.08.2019. godine) do 31.01.2020. godine isplati iznos od 965,83 KM, na ime naknade za korištenje godišnjeg odmora za 2019. godinu isplati iznos od 928,00 KM, sve sa zakonskom zateznom kamatom počev od dana podnošenja tužbe do konačne isplate, kao i da za tužitelja kod FZ PIO/MIO – KAS Travnik izvrši uplatu razlike doprinosa za penzijsko i invalidsko osiguranje za period od 01.08.2019. godine do 31.01.2020. godine u iznosu od 321,93 KM, te da tužitelju nadoknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 1.273,20 KM, sve u roku od 15 dana pod prijetnjom prinudnog izvršenja.

Protiv navedene presude tuženi je blagovremeno izjavio žalbu kojom pobija istu u cijelosti iz svih razloga propisanih u članu 208. stav 1. Zakona o parničnom postupku s prijedlogom drugostepenom sudu da uvaži žalbu, ukine pobijanu presudu i predmet vrati prvostepenom sudu na ponovni postupak ili preinači istu tako što će tužbeni zahtjev odbiti u cijelosti. U obrazloženju žalbe se navodi da je ovakva presuda neodrživa iz više razloga, a prije svega što istom nije potpuno i pravilno utvrđeno činjenično stanje. Naime, sud je cijenio samo navode tužitelja i u cijelosti poklonio vjeru istima, kao i dokazima koje je tužitelj prezentirao u toku postupka, uopće ne cijeneći i ne pridajući značaj dokazima tužene strane, u kojem navodi da je tužitelju

isplaćivao plaće u skladu sa potpisanim ugovorom o radu kojim je tužitelj svjesno prihvatio visinu koeficijenta plaće, te grupu složenosti poslova i neto satnicu, koju je tuženi isplaćivao tužitelju shodno svojim finansijskim mogućnostima, primjenom odredaba člana 43. Kolektivnog ugovora o pravima i obavezama poslodavca i zaposlenika u oblasti komunalne privrede. Tuženi je prilikom izrade Pravilnika o plaćama u komisiji za izradu pravilnika imenovao kao člana predsjednika sindikalne organizacije i u dogovoru sa istim odredio koeficijent plaće i neto satnicu. Na ovaj način sud je pogrešno i nepotpuno utvrdio činjenično stanje iz razloga što je plaća i ostala primanja isplaćivana redovno kako je i utvrđeno ugovorom o radu. Prvostepeni sud je donio nepravilnu odluku iz razloga što iz pismenog nalaza i mišljenja vještaka ekonomske struke proizilazi da je razlika neisplaćenih plaća i doprinosa te regresa za 2019. godinu obračunao s pozivom na odredbe člana 68. do 71. Zakona o radu Federacije BiH, Općeg kolektivnog ugovora za teritoriju Federacije BiH, Okvirnog kolektivnog ugovora o pravima i obavezama poslodavca i zaposlenika u oblasti komunalne privrede za teritoriju Federacije BiH, a koji nalaz i mišljenje je sud u cijelosti prihvatio i na temelju istog tužitelju dosudio predmetno potraživanje kako je to iskazano u izreci pobijane presude, no pri tome zanemarujući da u utuženom periodu nije bio u primjeni Opći kolektivni ugovor za teritoriju Federacije BiH i Okvirni kolektivni ugovor o pravima i obavezama poslodavaca i radnika u oblasti komunalne privrede, slijedom čega je nejasna odluka suda kojom prihvata nalaz i mišljenje vještaka zasnovan na citiranim kolektivnim ugovorima i bez da je provjeren obračun za predmetno potraživanje shodno Pravilniku o radu tuženog odnosno Pravilnika o plaćama i drugim ličnim primanjima zaposlenika broj 851/2007 od 29.06.2007. godine i Odluke o izmjenama i dopunama Pravilnika o plaćama i drugim ličnim primanjima zaposlenika tuženog broj 654/2010 od 30.07.2010. godine, koje dokazuje je sud izveo na glavnoj raspravi, a kojih nema u predmetnom spisu, niti sud u ovom dijelu daje obrazloženje, iako je tuženi tokom cijelog postupka isticao da je isplata vršena shodno Pravilniku o plaćama i ugovora o radu. Stoga je predložio donošenje odluke kao u uvodu ove žalbe.

Odgovor na žalbu nije dostavljen.

Nakon što je ispitao presudu prvostepenog suda u onom dijelu u kome se žalbom pobija, u granicama razloga iz žalbe, kao i po službenoj dužnosti shodno odredbi člana 221. Zakona o parničnom postupku („Sl. novine F BiH“ br. 53/03, 73/05, 19/06 i 98/15), ovaj sud je odlučio kao u izreci iz slijedećih razloga:

Iz predmetnog stanja spisa proizilazi da je tužitelj po punomoćniku podnio kod tog suda tužbu protiv tuženog dana 22.07.2020. godine radi isplate potraživanja iz radnog odnosa, u visini shodno nalazu i mišljenju vještaka ekonomske struke od 28.12.2020. godine, i to: na ime razlike plaće za period od 01.08.2019. godine do 31.01.2020. godine iznos od 965,83 KM, na ime naknade za korištenje godišnjeg odmora za 2019. godinu iznos od 928,00 KM, sve sa zakonskom zateznom kamatom počev od dana podnošenja tužbe do konačne isplate, kao i da za tužitelja kod FZ PIO/MIO – KAS Travnik izvrši uplatu razlike doprinosa za penzijsko – invalidsko osiguranje za period od 01.08.2019. godine do 31.01.2020. godine u iznosu od 321,93 KM, te da tužitelju nadoknadi troškove parničnog postupka, a što je tuženi trebao isplaćivati po odredbama Zakona o radu, Općem kolektivnom ugovoru za teritoriju Federacije BiH, Okvirnog Kolektivnog ugovora o pravima i obavezama poslodavaca i zaposlenika iz

oblasti komunalne privrede za teritoriju Federacije BiH, Zakona o doprinosima i zaključenog Ugovora o radu.

Odlučujući o predmetnom tužbenom zahtjevu prvostepeni sud je presudom broj 46 0 Rs 098563 20 Rs od 26.02.2021. godine u cijelosti udovoljio tuženom zahtjevu tužitelja.

Protiv ove presude tuženi je izjavio žalbu koju je drugostepeni sud uvažio i predmet vratio na ponovno suđenje svojom odlukom broj 46 0 Rs 098563 21 Rsž od 16.06.2021. godine.

U ponovnom postupku prvostepeni sud je postupajući po uputi iz citirane odluke drugostepenog suda zakazao glavnu raspravu ponovo izveo sve predložene dokaze na pripremnom ročištu, čitanjem istih te dopunu vještačenja po vještaku ekonomske struke shodno odredbi člana 155. stav 2. Zakona o parničnom postupku.

Među parničnim strankama nije sporno da je tužitelj zaposlenik tuženog na neodređeno vrijeme po ugovoru o radu broj: 176 od 11.03.2010. godine.

Među parničnim strankama po nalaženju prvostepenog suda je sporna visina tužbenog zahtjeva u djelu koji se odnosi na potraživanje regresa za 2019. godinu.

Prvostepeni sud je nakon ocjene izvedenih dokaza shodno članu 8. i 123. Zakona o parničnom postupku utvrdio slijedeće, a što se može sumirati na način: da tuženi nije izvršio pravilno obračun plaće za utuženi period i regres za 2019. godinu tužitelju, kao i obračun doprinosa PIO/MIO za istoga, a kako to proizilazi iz osnovnog nalaza i mišljenja, kao i dopune istoga sačinjenog od strane stalnog sudskog vještaka Nadira Haračić, ekonomske struke, podoblast ekonomija i tržišni odnosi, a koji nalaz i mišljenje, kao i dopunu te iskaz istog je prvostepeni sud prihvatio i na koji obračun parnične stranke nisu imale primjedu, te utvrdio da razlika plaće za utuženi period iznosi 965,83 KM, naknada za korištenje godišnjeg odmora za 2019. godinu iznosi 928,00 KM koji je obračunat u skladu sa članom 10. Ugovora o radu kao najpovoljnije pravo, a doprinosi PIO/MIO za utuženi period iznose 321,93 KM, pa je donio odluku kao u izreci pobijane presude, a sve to s pozivom na odredbe člana 78. Zakona o radu, Pravilnika o radu i ugovora o radu, odnosno kolektivnim ugovorom. Odluka o troškovima postupka temelji se na odredbi člana 383., 386. stav 1. i 396. stav 1. Zakona o parničnom postupku i odredbi člana 12. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad advokata.

Prednja odluka prvostepenog suda je pravilna i zakonita.

Naime, iz nalaza i mišljenja vještaka ekonomske struke, kao i dopune istoga, nesumnjivo proizilazi da tuženi nije pravilno vršio isplatu plaće, odnosno da je tuženi koeficijent složenosti, koeficijent minulog rada i broj sati ispravno obračunao ali je koristio nižu neto satnicu (2,05) za sve vrste rada i godišnji odmori zbog čega je i nastala razlika u pogledu isplaćeni plaća i doprinosa u visini kako je to i iskazano u istom. U izradi navedenog obračuna vještak je uobzirio važeću zakonsku regulativu i u tom pravcu dao detaljno pojašnjenje, kao i dokumentaciju tuženog, dakle kao sastavni dio predmetnog nalaza i mišljenja, i u pogledu kojeg tuženi nije imao primjedu. Kao potvrdu iskazanom obračunu i stvarnom dugu, tuženi je upravo i

priložio izjašnjenje svoje Službe za računovodstvo i finansije, broj 1593/21 od 21.10.2021. godine iz kojeg nesumnjivo proizilazi da je pravilno vještak iskazao stvarni dug po osnovu razlike plaće za utuženi period. Tuženi je istim potvrdio kako koeficijent složenosti 3,10 od 01.08.2019. godine, tako i satnicu od 2,31, tj. da je pravilno vještak ovaj koeficijent pomnožio sa brojem sati u mjesecu, koeficijentom minulog rada i najnižom neto satnicom koja je iznosila 2,31 obzirom da je tuženi izvršio matematičku provjeru navedenog dopunjenog nalaza zbog čega i ne osporava navedenu dopunu u pogledu visine obračunatih obaveza po osnovu razlika plata i razlike doprinosa, dakle saglasio se sa činjenicom da postoji razlika u isplati plaće i doprinosa u visini kako je to u svom obračunu iskazao vještak, pa kako se iz akata na koje se poziva tuženi ne proizilazi drugačije, a niti u tom pravcu konkretizuje odredbe iz kojih bi se mogle utvrditi drugačije pravno relevantne činjenice, slijedom čega je prvostepeni sud u ponovljenom postupku, kod takvog stanja stvari pravilno zaključio da nije sporna visina razlike po osnovu plaće i doprinosa, pa je iste dosudio tužitelju u skladu sa članom 78. stav 4. Zakona o radu („Službene novine F BiH“, broj 26/16,89/18 i 23/2020), Pravilnikom o radu tuženog i Ugovora o radu.

Dakle, kod činjenice da je prije utuženog perioda najniža neto satnica bila propisana Općim kolektivnim ugovorom za teritoriju Federacije Bosne i Hercegovine ("Službene novine F BiH", broj 48/16) i članom 78. Zakona o radu F BiH tj. od 22.06.2016. godine, i da je ista iznosila 2,31 KM prije oporezivanja, koja je bila obavezujuća za poslodavca, a da više nije u primjeni Opći kolektivni ugovor za teritoriju Federacije BiH jer je donesena Odluka o raskidu istoga, a koja odluka je objavljena u „Službenim novinama FBiH“, broj:19/2018. godine od 14.03.2018.godine, a da Okvirni kolektivni ugovor o pravima i obavezama poslodavaca i radnika u oblasti komunalne privrede za teritoriju F BiH- u daljem tekstu GUKU („Službene novine Federacije BiH“, broj: 79/16) nije u primjeni od 08.10.2018.godine u smislu člana 43. istoga, no kako ugovor o radu broj 176 od 11.03.2010. godine koji u pogledu najniže satnice upravo upućuje na isto (član 7.) nije mijenjan, i na koji ugovor upućuje i Pravilnik o radu tuženog (član 4), pa kako tuženi u pogledu visine neto satnice za utuženi period nije opovrgao visinu iste, odnosno kako u tom pravcu nije dokazao da su doneseni drugačiji normativni parametri za obračun u odnosu na zadnje iskazanu neto satnicu po GUKU, slijedom čega se u tom pravcu neopravdano napada odluka suda kako u pogledu ocjene dokaza, tako i iznesenog činjeničnog utvrđenja, pa time i primjene materijalnog prava.

Ovo pogotovo kada se ima u vidu da je u vezi izmijenjenog člana 78. Zakona o radu F BiH („Službene novine Federacije BiH“, broj 89/18 od 9.11.2018.godine), kojom je propisano da:

- (1) Vlada Federacije utvrđuje najnižu plaću nakon konsultacija sa Ekonomsko-socijalnim vijećem.
- (2) Najniža plaća određuje se na osnovu najniže cijene rada utvrđene kolektivnim ugovorom i Pravilnikom o radu.
- (3) Vlada Federacije će na prijedlog Federalnog ministarstva finansija u saradnji sa Federalnim zavodom za programiranje razvoja, a uz prethodne konsultacije sa Ekonomsko-socijalnim vijećem, donijeti propis kojim će propisati metodologiju izračuna i usklađivanja najniže plaće iz stava (1) ovog člana.

(4) Poslodavac ne može radniku obračunati i isplatiti plaću manju od plaće utvrđene kolektivnim ugovorom i pravilnikom o radu,

i to, na temelju stava 1. i 3. ovog člana, donesena Uredba o metodologiji izračuna i usklađivanja najniže plaće ("Službene novine Federacije BiH", broj 106/21) tek dana 31. decembra 2021. godine, koja je stupila na snagu 1. januara 2022. godine, tako da u datom slučaju za utuženi period od 01.08.2019. godine do 31.01.2020. godine, a primjenom stava 4. ovog člana tuženi nije imao osnova za obračunati manju platu, odnosno manji iznos od onog kako je to iskazano u osnovnom, odnosno dopunjenom nalazu i mišljenju vještaka ekonomske struke.

Nadalje, pravilno je prvostepeni sud na temelju ugovora o radu, broj gornji, i to odredbe člana 10. koji propisuje da „zaposleniku pripada pravo na novčanu naknadu za godišnji odmor u visini od najmanje 70% plaće zaposlenika ili jedne prosječne plaće u F BiH u prethodna tri mjeseca prema posljednjim objavljenim podacima Federalnog zavoda za statistiku, zavisno šta je povoljnije“, dosudio tužitelju regres za 2019. godinu, a koje pravo kako ugovorom o radu, tako ni Pravilnikom o radu nije uslovljeno bilansom stanja i uspjeha tuženog, dosudio tužitelju u iznosu od 928,00 KM (tj. u visini prosječne neto plaća za period VI-VIII mjesec 2019.godine) prema nalazu vještaka, dakle, kako proizilazi iz zaključenog ugovora o radu koji reguliše ovo pitanje. Obzirom da je tuženi ovo pitanje isključivo regulisao ugovorom, to time i stoji obaveza poslodavca da postupi u skladu sa citiranom odredbom ugovora, slijedom čega se ne mogu prihvatiti kao osnovanim prigovori tuženog da istom se ima obračunati regres ali samo u visini od 50 % po GKU tj. u iznosu od 464,00 KM.

Prema tome, po ocjeni ovog suda, prvostepeni sud je u konkretnom slučaju cijenio dokaze shodno odredbi člana 8., 123., 125. i 126. Zakona o parničnom postupku, potpuno i pravilno obrazložio pravni aspekt predmetnog spora pravilnom primjenom materijalnog prava, slijedom čega razlozi žalbe su bez osnova, pa je ovaj sud primjenom člana 226. Zakona o parničnom postupku žalbu žalitelja odbio i potvrdio prvostepenu presudu.

Obzirom da je prilikom izrade presude, u izreci se potkrala greška u pisanju datuma jer umjesto dana 15.08.2019. godine treba da stoji 01.08.2019. godine, to se ostavlja prvostepenom sudu da u smislu odredbe člana 195. Zakona o parničnom postupku izvrši ispravku.

Predsjednica vijeća

Stana Imamović

Sudija
Alma Islamović

Predsjednica Građanskog odjeljenja

Mirjana Grubešić

